

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.I.10.240/2007/3.szám

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Hidas János ügyvéd által képviselt I. rendű és II. rendű felpereseknek a dr. Pichner Katalin ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Veszprémi Munkaügyi Bíróságnál 1.M.491/2002. szám alatt megindított és másodfokon a Veszprém Megyei Bíróság 3.Mf.21.134/2006/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az I. rendű és II. rendű felperesek által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

v é g z é s t :

A Legfelsőbb Bíróság a Veszprém Megyei Bíróság 3.Mf.21.134/2006/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felek felülvizsgálati eljárási költségét egyenként 6.000 /hatezer/ forintban állapítja meg.

I n d o k o l á s :

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az I. rendű felperes betegsége munkaviszonyával összefüggésben keletkezett és 2000. szeptember 28-ától havi 5.000 forint mezőgazdasági járadék és perköltség megfizetését igényelték az alperestől azzal, hogy a jövedelemvesztéseget pótló járadék, háztartási kisegítő alkalmazása miatti járadék, általános kártérítés és nem vagyoni kártérítés tekintetében jogfenntartó nyilatkozatot tesznek. Hivatkozásuk szerint az I. rendű felperes Hepatitis C vírusfertőzése az alperesnél elszenvedett baleset következménye, a Mantoux-próba által kiváltott hyperallergiás reakció pedig azért következett be, mert munkahelyén aktív TBC-vel fertőzött beteget kellett ápolnia. Mivel a felperes betegsége miatt

férje, a II. rendű felperes életminősége is megromlott, a munkáltató kártérítési felelőssége vele szemben is fennáll.

Megismételt eljárást követően a Veszprémi Munkaügyi Bíróság 1.M.491/2002/69. számú ítéletével a keresetet elutasította, és az I. rendű felperest 100.000 forint +ÁFA, míg a II. rendű felperest 30.000 forint +ÁFA perköltség megfizetésére kötelezte.

A munkaügyi bíróság álláspontja szerint az eljárás során a felperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy az alperesnél balesetet szenvedett és ennek következtében alakult ki a Hepatitis C vírusfertőzés. A pulmonológus szakértő által készített szakvélemény alapján megállapította, hogy az 1. és 2. Mantoux-próbán ún. hyperallergiás reakció pontos leírása nem lelhető fel a rendelkezésre álló orvosi dokumentumokon, noha azokat fennállásuk esetén rögzíteni kellett volna. Az I. rendű felperesnél neurotikus, depressziós jellegű panaszok is kialakultak, amelyek meglévő magas vérnyomás, kardiális, illetve légzési jellegű panaszait tovább fokozták. Mindezek alapján a felperesnél allergiás alveloitis lehetősége nem véleményezhető. Az igazságügyi orvosszakértő - bár korábban részben eltérő álláspontot képviselt - a pulmonológus szakértő által megállapítottakat elfogadta azzal, hogy a meglévő orvosi dokumentációkkal az allergiás alveloist bizonyítani nem lehet, és az jelenleg már további vizsgálatokkal sem támasztható alá. A szakértő, valamint a tüdőgyógyász személyes meghallgatása után az egyező tartalmú szakvélemények alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesnél kialakult betegségek sorsszerűek, nem hozhatók összefüggésbe a közalkalmazotti jogviszony fennállásával. Mivel az I. rendű felperes keresete megalapozatlan, a bíróságnak a közeli hozzátartozó kártérítési igényét is el kellett utasítania.

A felperések fellebbezése folytán eljáró Veszprém Megyei Bíróság 3.Mf.21.134/2006/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, az I. rendű felperest terhelő perköltséget 60.000 forintra, a II. rendű felperest terhelő perköltséget 18.000 forintra leszállította, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, továbbá a felperéseket másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

A felperések a Hepatitis C vírusfertőzésre vonatkozó elsőfokú bírósági megállapítást nem kifogásolták, ezért a másodfokú bíróság azt nem is vonta vizsgálódási körébe. A jogerős ítélet szerint a tüdőgyógyász tanúkénti meghallgatása nem indokolt a pulmonológus által készített szakvéleményben foglaltak magyarázatára, ezért az erre irányuló felperesi indítványnak a másodfokú bíróság sem adott helyt. Nem találta megállapíthatónak a szakvélemények ellentmondásosságát, mivel a szakértő a szakorvosi megállapításokat

megismerve véleményét módosította, így a bíróság a fennálló ellentéteket megfelelően feloldotta.

A felperesek felülvizsgálati kérelmükben a jogerős ítélet „megváltoztatását”, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérték, tekintettel az eljárás során előterjesztett bizonyítási indítványaikra. Érvelésük szerint a jogvita eldöntéséhez és a szakvélemények ellentmondásainak feloldásához elengedhetetlenül szükséges az adjunktus tanúkénti meghallgatása, amelyet az eljáró bíróságok indítványuk ellenére indokolatlanul mellőztek. Hivatkozásuk szerint a pulmonológus szakértő véleménye lényegesen eltér a korábban eljárt szakértő véleményétől, így a másodfokú bíróság ítélete nem kellően megalapozott bizonyítékokon nyugszik.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult. Álláspontja szerint a bíróságok a szakértőket meghallgatták, ők az esetet egymással megtárgyalták, és ennek következtében vontak vissza az egyikük a korábbi nyilatkozatát. A szakvélemények között az eljárás befejezésekor ellentmondás nem volt, és semmi sem indokolja az adjunktus tanúkénti meghallgatását sem.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem megalapozott.

Az ügyben eljárt bíróságok egyezően arra hivatkoztak, hogy az igazságügyi orvosszakértő, valamint a szakértő mint tüdőgyógyász szakorvos szakvéleménye között fellelhető ellentmondások a szakértők személyes meghallgatását követően azért tekinthetők feloldottnak, mert a szakértő kiegészítő szakvéleményében a pulmonológus által kifejtetteket elfogadta. Ugyanakkor - mint arra a felülvizsgálati kérelem helytállóan utalt - a szakértői vélemények között olyan lényeges különbségek és ellentmondások voltak megállapíthatóak, amelyekre a szakvélemény kiegészítés magyarázatot nem adott, így az önmagában nem volt alkalmas a korábbi szakvélemény teljes felülértékelésére.

A szakértő által 2003. november 6-án készített szakvélemény szerint a légzési panaszok részben a légcső kóros mozgása, a hörgi asztma adott formája következtében összefüggésben állhatnak a Mantoux-próba kiváltotta késleltetett anafilaxiás reakcióval. E tünetek és panaszok időszakonként fokozódhatnak, súlyosbodhatnak, teljes megszűnésük lényegében nem várható (20. sorszámú jkv. 16. oldal). A szakértő ezen véleményét személyes meghallgatása során is fenntartotta, amikor úgy nyilatkozott, hogy „maga a Mantoux-próba elvégzése tehát szükséges, indokolt volt, tehát nem volt rossz az

alkalmazott módszer, hanem a felperes szervezete túlzott reakcióval felelt. Ez pedig a légző hám leválását idézi elő, a tüdő léghólyagocskái teljes felületű gyulladását eredményezi. A gyulladás a léghólyagokon hegesedést idéz elő, aminek következtében a léghólyag fala megvastagszik, így a belélegzett oxigén nehezebben diffundál át a vérbe. Ez okozza a fulladásos tünetet. Ez végleges állapotot jelent, nem regenerálódik" (24. sorszámu jkv. 3. oldal 3. bekezdés). „Orvosszakértői szempontból a felperes egészségi állapotára jobban rányomja a bélyegét a Mantoux-próba által kiváltott légző felület csökkenés, és ez a betegsége önmagában 50%-ot is megér" (24. sorszámu jkv. 4. oldal 3. bekezdés).

Ezzel szemben a tüdőgyógyász 2005. december 19-én kelt szakvéleménye azt rögzítette, hogy „a rendelkezésre álló korábbi orvosi dokumentumok alapján a második próba után a felperes három nap után jelentkezett orvosi vizsgálatra a jelzett panaszokkal, amely panaszok részben légzési, részben kardiális jellegű panaszok voltak, és a későbbiek során felperes kivizsgálása alkalmával a pulmonológiai kivizsgálás során nevezettnél a légcső dyskienesist, magas vérnyomás megbetegedést, a hangszalag strumma műtét utáni bénulását, valamint elhízást állapították meg, amely jelzett megbetegedések együttesen eredményezhetik nevezettnél a fennálló légzési panaszait. Így - igazságügyi orvosszakértői, tüdőgyógyászati szakmai szempontból - a korábbiakban a Mantoux-próba után véleményezett allergiás alveloitis lehetősége nem véleményezhető" (8. oldal 1. bekezdés).

A szakértő által készített kiegészítő szakvélemény a korábban készített részletes vélemény cáfolatául csupán arra hivatkozott, hogy az orvosi dokumentáció nem támasztja alá az allergiás eredetet, ennek - a korábbi véleménytől eltérő álláspontnak azonban - magyarázatát nem adja. Mivel a szakértői kirendelés célja olyan tény, vagy körülmény megállapítása, amely szakértelmet igényel és azzal a bíróság nem rendelkezik (Pp. 177. §), csak olyan szakvélemények alapján hozható megalapozott döntés, amelyek a szakkérdések tekintetében egyértelmű eligazítást adnak, ez azonban jelen perben nem volt megállapítható.

A Pp. 183. §-a szerint az igazságügyi miniszter rendelettel kötelezővé teheti, vagy megengedheti, hogy a bíróság meghatározott körbe tartozó szakkérdésekre szakértőként véleménynyilvánítása végett, vagy az általa kirendelt szakértő véleményének felülvizsgálata végett a rendeletben kijelölt szakértőtestületet, vagy hatóságot, illetve szervet keresse meg.

Mindebből következően a szakértői vélemények felülvizsgálata céljából a másodfokú bíróságnak az Egészségügyi Tudományos Tanács Igazságügyi Bizottságát kell megkeresnie a szakértői vélemények felülvizsgálata érdekében azzal, hogy ennek során értékelni kell az

adjunktus által 2001. június 1-én kelt orvosi iratot, amely rögzíti, hogy „véleményünk szerint egyenes összefüggés van a második Mantoux-próba során megnyilvánuló hyperallergiás reakció és az ezt követő kardiális és pulmonális panaszok között”.

A további szakértő eljárás célja annak egyértelmű tisztázása, hogy a felperes egészségi állapotának alakulásában a Mantoux-próba késői következményei nagy bizonyossággal kizárhatóak-e, vagy igazolhatóan munkaképesség-csökkenést eredményező megbetegedés jöhetett létre a közalkalmazotti jogviszonnyal összefüggő beavatkozás következtében.

A kifejtettek alapján a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. §-ának (4) bekezdése alapján a Veszprém Megyei Bíróság 3.Mf.21.134/2006/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A felek felülvizsgálati eljárási költségét megállapította (Pp. 275. § (3) bekezdés).

Budapest, 2008. január 16.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő